

Een opera voor Vlaanderen? Waarom?

Met catastrofale produkties als de Aïda, lijkt de Opera voor Vlaanderen aan een zelfmoordactie bezig. Zo kan het niet langer, maar het gezelschap mag niet verdwijnen. Johan Thielemans zegt waarom.

De Opera voor Vlaanderen is en blijft een zorgenkind. Na het directeurschap van Alfons Van Impe bevindt het gezelschap zich in een diepe crisis. Het heeft grote geldzorgen, het lokt te weinig publiek en er is een onvoldoende integratie tussen "Gent" en "Antwerpen". Het uitzichtloze van de toestand vertaalt zich in de ongewisheid over de toekomst. De Minister van Cultuur wil nog eens goed nadenken over het bestede geld.

Bij het zoeken naar een nieuwe directeur hebben zich vreemde toestanden voorgedaan, waarbij men in de wandelgangen allerlei geruchten opving over politieke invloeden, die niets met artistieke normen en verzuchtingen te maken hadden. Dat leidde tot een impasse, waar

men nu hoopt uit te geraken dank zij een bekend Belgisch recept: de ijskast, of een overgangsregime. Eric De Meester en Silveer Van den Broeck moeten nu het werk verderzetten, en in de eerste plaats bewijzen dat het gezelschap levenskrachtig is. Ondertussen blijft men uitkijken naar een directeur, een functie die de twee interim-figures ook ambiëren. Niet eenvoudig als situatie, en zo ondoorgankelijk complex dat de heren die het voor het zeggen hebben, alle kanten uitkunnen. Onduidelijkheid als macht, een beproefde methode.

Hoe dan ook, uit dit kluwen komt één prangende vraag naar voren: moet er een opera van Vlaanderen bestaan? Kan zo een gezelschap een vitale culturele rol spelen? Hoe

kan het zonder blozen de grote sommen gelds naar zich laten vloeien in een algemeen politiek klimaat, waarbij men steeds scherper op de centen gaat toekijken?

In de culturele sector heerst er een grote malaise, waarbij geld en de afwezigheid daarvan, een grote rol speelt. Vanuit verschillende richtingen kan men horen dat men voor het geld van een fletse opera wel een betere bestemming weet. Een miljard voor de verbouwing van de Munt doet al vele theatermakers sip kijken, terwijl ze aan hun eigen schamele pot denken. Geen wonder dat ze met gefronst voorhoofd richting Antwerpen-Gent kijken, want over die activiteiten hangt helemaal geen rechtvaardigende mantel van het prestige. Laat het communice-